

vi snakker om, som er udsat for VVM, og det er den praksis, som vi nu skal ind og ændre på.

Det er ikke nogen hemmelighed, at det har været en udbredt praksis i nogle amter, at man laver store fine VVM-undersøgelser, at man undersøger, hvor stor skaden er for miljøet, og bruger tonsvis af ressourcer på det, hvorefter man godkender det.

Se, hvis nu formålet med denne her ændring var at ændre den praksis derude, så ville det være interessant, men det ikke det, der er formålet her. Nu kom hr. Christian Wedell-Neergaard til at sige, at formålet med loven var at forbedre miljø- og naturbeskyttelsen, men der kom han jo i et modsætningsforhold til ministeren, der gentagne gange har sagt, at det er bestemt ikke formålet, men at formålet er, at det ikke bliver værre. For miljø har slet ikke noget med det her at gøre. Miljø er noget, man bliver nødt til at tage med. Nu skal jeg ikke nævne amtspsykosen igen, men man har i hvert fald det mål fra konservativ side at nedlægge amterne, koste hvad til vil, og så må man prøve og se, om man kan redde miljøet ud fra det.

Når jeg ikke har taget ordet så mange gange under denne debat, så skyldes det, at jeg tror, vi på grund af de problemer, der har været med administrationen af de her regler i amterne, under alle omstændigheder kommer til at kigge på hele reguleringen af landbruget i Danmark. Det ved jeg at miljøministeren også har signaleret at hun også gerne vil. Det kommer vi til under alle omstændigheder qua vandrammedirektivet, hvor vi jo skal ud og lave nogle ganske dramatiske reduktioner i udledningerne, og det tror jeg kun vi kan gøre ved at indføre en helt ny forregulering, hvor vi, om jeg så må sige, styrer alt det her efter naturens absolutte tålegrænser og dermed også får en ganske anderledes håndfast måde at regulere på end det, der lægges op til i den her nuværende lovgivning.

Alt det siger jeg, fordi man jo så kan spørge sig selv: Er det virkelig værd nu at bryde alle de faglige miljøer, hele den nuværende praksis, al den viden, der er både hos brugerne, hos borgerne, hos virksomhederne, i amterne, i kommunerne og i staten, op, når vi ved, at vi inden for en ganske overskuelig tidsperiode, faktisk umiddelbart efter at hele den her strukturreform træder i kraft, skal lave det hele om igen? Er det det værd, uanset hvad vi så mener om substansen i det? Jeg har svært ved at se rationalet. Jeg har svært ved at se logikken i det.

Så er det klart, at der også er noget, der ikke handler om landbruget. Det er jeg helt med på. Der er også nogle større industri- og erhvervsvirksomheder, som man så for vores skyld godt kunne lægge på det statslige niveau igen. Jeg ser ikke rigtig nogen grund til det, for de ligger glimrende amtsligt, regionalt, men det kunne man da godt diskutere, hvis vi nu lavede en helt ny regulering af landbruget.

I det hele taget er vi ikke bange for at diskutere substansen i det her og lave ændringer og forandringer, hvis der er behov for det. Men jeg synes ikke, det skader sagen at tage udgangspunkt i virkeligheden derude, i problemerne og i, hvad det er for problemer der skal løses, frem for i en forudsat idé om, at amterne skal nedlægges.

Dermed har jeg også sagt, at som jeg har indikeret ved alle de andre lovforslag, går De Radikale ind i en helt saglig, faglig, ikkeideologisk drøftelse af det lovforslag, der ligger, men der skal altså nok nogle rimelig store ændringer til, for at det ender med, at vi kan trykke på den grønne knap under tredjebehandlingen.

Formanden:

Tak til hr. Martin Lidegaard. Så er det den næste ordfører. Det er hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Jeg vil starte med nogle overordnede betragtninger om i hvert fald min egen oplevelse af, hvordan miljøgodkendelser bør placeres i forhold til de niveauer, vi snakker om her i dag. Jeg har haft det sådan, at jeg engang for mange år siden var nogenlunde sikker på, at de store virksomheder skulle ind til staten. Det arbejdede jeg lidt for i en periode, blev så mere og mere i tvivl om, om det nu var rigtigt, og skal vi nu kigge på det sådan i praksis, kan man sige, at en af de sager, som så kom frem og var med til i hvert fald at synliggøre, at det var ikke lige det, vi skulle, var sagen om Stålvalseværket i starten af de processer, ikke i slutningen – det har været en lang sag. Stålvalseværket havde jo også den særlige finesse, at 30 pct. af aktiekapitalen på et tidspunkt var ejet af staten og dermed af Erhvervsministeriet.

Da begyndte jeg så at få øjnene op for, at det ikke er sikkert, at det altid er rigtigt, at store virksomheder kommer ind til staten, for det er jo meget tæt på ministeren, og det er meget tæt på en anden type indflydelse. Specielt med Stålvalseværket, hvor 30 pct. jo var staten og et andet ministerium, kunne man godt stå som politiker